

3. Учень спочатку пошепки за вчителем вимовляє окремі звуки, потім за вчителем окремі звуки, після цього звуки у словах та у фразах.

Мовленнєва практика та ігри є вирішальними факторами формування навичок вимови. Вправи на навчання вимови іноземних звуків можна розділити на дві основні групи а) вправи на рецепцію та б) вправи на репродукцію / продукцію. Згадані групи вправ тісно пов'язані одна з одною і націлені на формування як слухових ("фонематичний слух"), так і вимовних (або артикуляційних) навичок. [1, с. 12]

На додаток до спеціальних вправ, що застосовуються для вдосконалення слухових навичок учнів, широко застосовується розмовна мова, прислів'я, рими, вірші, діалоги, абзаци та уривки з підручників. Усі ці типи робіт мають навчити студентів правильній вимові. Отже, робота, виконана із зазначеними вище матеріалами, передбачає два етапи. Спочатку текст розучується під керівництвом вчителя. Після цього робота виконується на швидкість. Заучування напам'ять допоможе учням досягти позитивних результатів тільки за умови безпомилкової швидкої вимови матеріалу, що заучується. [4, с. 33]

Відомо, що успішне оволодіння будь-якою навичкою досягається у процесі повторення в кількості, достатньої для автоматизації. Автоматизація вимовних дій реалізується шляхом виконання учнями спеціально підібраних фонетичних вправ: імітації звуків/інтонаційної моделі (наприклад, "Послухай і повтори за диктором"); відтворення звуків/інтонаційної моделі (наприклад, "Послухай, повтори за диктором, вивчи напам'ять і розкажи"); самостійне продукування звуків/інтонаційної моделі (наприклад, "Прочитай слова речення", прочитай слова, в яких є звук. "Наведи приклади слів, що римуються зі словом "cat", "Вимова слова "really" з інтонацією, яка означатиме: а) подив, б) ствердження); розпізнавання звуків інтонаційних моделей на слух (наприклад, "Послухай пари слів і скажи, яка пара римується", "Послухай речення і запиши номер того, яке було питальним розповідним"). [5, с. 122]

Отже, фонетичні навички є складовою володіння іноземною мовою. Грамотно підібравши матеріал, враховуючи вікові особливості учнів ми зможемо розвинути у них необхідні фонетичні навички. У середньої школи фонетичні навички слід розвивати у формі гри, аби учнів зацікавити та допомогти їм запам'ятати вивчений матеріал. Усі навички вимови повинні бути автоматизованими, гнучкими і сталими та формуватися поетапно. Ефективним є застосування фонетичних ігор для формування фонетичної компетенції на уроці іноземної мови.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бочарова Л. П. Ігри на уроках англійської мови на початкових та середніх ступенях навчання. Миколаїв: Вид-во Союз, 1996. 200 с.
2. Гальскова Н. Д. Сучасна методика навчання іноземних мов. Москва: Вид-во АРКТИ, 2003. 192 с.
3. Жан Піаже. Мова і мислення дитини. Київ: Вид-во Центр учбової літератури, 2007. 968 с.
4. Давидов В. В. Психічний розвиток у молодшому шкільному віці. Київ: Вид-во Просвіта, 1973. 250 с.
5. Заїка Є. В. Ігри для розвитку внутрішнього плану дій школярів. Київ: Вид-во Просвіта, 1994. 150 с.

Сороката Ю. О.

група АМ-43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Олійник І. Д.

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НАЗВ АНГЛІЙСЬКИХ КІНОФІЛЬМІВ

Заголовок – це спосіб дати глядачеві можливість із першого погляду зорієнтуватися, чи треба дивитися цей фільм, чи ні. Виходячи з цього, для заголовку має бути характерна точність вираження сенсу фільму, тобто ясність і простота форми, він повинен бути зрозумілим кожному. Привертаючи увагу глядачів, будь-який заголовок фільму повинен легко сприйматися, читатися без труднощів [4].

Заголовок одночасно виконує наступні функції: 1) сигнальну (привертає увагу читача); 2) інформативну (дає уявлення про фільм); 3) змістовну (передає основну тему або ідею) – обумовлює зв'язок заголовка з усім змістом фільму [4]. Крім того, заголовок налаштовує аудиторію на певну емоційну тональність. Усі варіанти перекладу назв того чи іншого фільму стають частиною рецензій цього фільму. Крім того, перекладена назва виконує важливу функцію реклами, може своєрідно реалізовувати функцію експресивності та емоційності. Переклад назви фільму – це окрема перекладацька проблема, яка спричиняє появу суперечок стосовно того, яку стратегію обрати для адекватного перекладу. Варто зазначити, що назва фільму виконує функцію стиснення змісту всього фільму в коротку фразу, яка повинна надати потенційному глядачеві необхідну інформацію стосовно жанрової специфіки кінострічки та її змісту. Тож перекладач повинен враховувати ці аспекти, що вимагає від нього певних екстралінгвістичних знань. При перекладі назв фільмів застосовують певні прийоми і трансформації [3].

Перший з прийомів – калькування, або пряма передача назви фільму. Для прикладу: «The Adaptation» – «Адаптація» (2004), «Address Unknown» – «Адреса невідома» (2001), «Escape Plan» – «План втечі» (2013), «3 Days to Kill» – «Три дні на вбивство» (2014), «Dear John» – «Любий Джоне», «Wrath of the Titans» – «Гнів Титанів», «Supernatural» – «Надприродне». Другим перекладацьким прийомом є транслітерація і транскрипція власних назв. Приклади таких фільмів: «Аватар» – «Avatar», «Avalon» – «Авалон», «Pearl Harbor» – «Перл Харбор», «John Carter» – «Джон Картер», «Gladiator» – «Гладіатор». Третім способом перекладу є трансформація назви. Це здійснюється з урахуванням екстралінгвістичних чинників для того, щоб глядачі могли зрозуміти культурні елементи і вони не виявилися для них чужими. Така трансформація полягає в залученні певних смислових об'єктів, які мають відношення до сюжету фільму. Даний спосіб характеризується додаванням, вилученням, заміною. Цей метод вимагає від перекладача високого рівня культурної компетенції [5]. Приклади такого перекладу: «The Grinch» – «Грінч, викрадач Різдва», «17 Again» – «Татові знову 17», «Three Burials of Melquiades Estrada» – «Три могили», «The Cinderella Man» – «Нокдаун», «Hachi: A Dog's Tale» – «Хатіко: Найкращий друг», «Dark Kingdom: The Dragon King» – «Кільце Нібелунгів».

Проведений аналіз способів перекладу назв фільмів засвідчує, що на вибір певної стратегії перекладу впливає низка причин. Але попри те, рівень культурної комунікативної компетенції перекладача відіграє головну роль у правильному виборі перекладацької стратегії з урахуванням найбільш підходящих до певних ситуацій реалій, оскільки переклад щільно пов'язаний з переосмисленням явищ і подій. Завдяки адекватному перекладу різномовні культури не тільки перестають бути відчуженим, а й розширюють горизонти власних культур.

ЛІТЕРАТУРА

1. Література 1. Антропова А.В. Названия американских, английских и российских кинофильмов: сопоставительная характеристика и проблемы перевода: автореф. дис. ... канд. филол. наук: спец. 10.02.20 – «Сравнительно-историческое, типологическое и сопоставительное языкознание» [Электронный ресурс]. – С. 6.
2. Богачова Н.А. Комплексні лексико-граматичні трансформації при перекладі найменувань британських кінофільмів [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/886/1/4_conf_skalkina_390-%20394%2B.pdf%20
3. Коваленко А.М. Заголовок англomовного журнального мікро тексту повідомлення: структура, семантика, прагматика (на матеріалі тижневика Newsweek): автореф. дис. ... канд. филол. наук: спец. 10.02.04 – «Германські мови» [Електронний ресурс]. – С. 10. Режим доступу: <http://disser.com.ua/contents/p-2/3696.html>

4. Подымова Ю.Н. Названия фильмов в структурно-семантическом и функционально прагматическом аспектах: автореф. дис. ... канд. филол. наук: спец. 10.02.01 – «Русский язык» [Электронный ресурс]. – С. 6. Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/nazvaniya-filmov-vstrukturno-semanticheskom-ifunktsionalno-pragmaticheskom-aspektakh>

5. Шевченко О.Л. Формування культурної комунікативної компетенції у процесі підготовки фахівців-міжнародників. Збірник матеріалів наук.-метод. Конференції, КНЕУ. 21.02.2012, С. 263–265. від 21.02.2012.

Стахова К. В.

група 33–ІМ (б) (Комунальний заклад вищої освіти
«Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»)
Науковий керівник – канд. філол. наук Лебедь Ю. Б.

ЖІНОЧА ПОСТАТЬ ЯК ЯСКРАВІЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ОБРАЗ У ПОСТМОДЕРНІЙ ЛІТЕРАТУРІ

Сьогоднішні наукові дослідження про літературу практично оминають думку про те, що література є мисленням художніми образами, а інтерпретація художнього твору – це майже завжди інтерпретація образної, тобто ідеальної дійсності. Літературно-теоретичні дослідження другої половини ХХ ст. позначені потужним впливом герменевтичних і постструктуралістичних, а останнім часом – і постмодерністичних ідей; предметом дослідження в них, як правило, є специфіка, структура та художня семантика різного типу висловлювань. При цьому ігнорується той факт, що мовна специфіка дискурсу є лише формою існування художнього світу. Адже кожен літературний твір – це система макро- і мікрохудожніх образів, що репрезентують найважливіші ідейно-естетичні сенси літературного твору.

Образний рівень художнього твору складає основу його цілісності, поряд з рівнем жанрово-стильовим, синтаксично-ритмічним тощо, і саме різні аспекти образності визначають архітектуру керованого автором художнього світу.

Аналіз жіночої постаті як яскравого літературно-художнього образу у постмодерній літературі вивчався та досліджувався багатьма науковцями та критиками, серед яких варто виділити праці: В. Брюховецького, Г. Стукалової, Г. Гельфандбейна, Ю. Герасименка, І. Голубничого, Г. Сеульського, Л. Ладанового, К. Козуба та ін.

С. Єфремов вважав, що саме завдяки образам жінок «найкраще пізнати національний характер, дух і навіть ідею кожного народу. Адже завжди і скрізь жінка створювала й охороняла будинок, а отже, традиції роду. Саме в жіночих персонажах втілено найбільш типові прояви національного духу» [1, с. 334–335].

На думку М. Кудрявцева, образ жінки відіграє важливу роль у роботі, «як суб'єкт нації у виборі моральних орієнтирів, сенсу життя, ідеалів, що визначають підйом чи падіння, самоствердження чи деградацію, гуманність чи духовність, прогрес чи застій» [2, с. 289].

Проблема репрезентації жінок у культурі уявляється дуже важливою для фемінізму саме в руслі суб'єктивації жінок. Те, як зображується жінка в літературі, кіно, інших видах мистецтва, чинить великий вплив на неї в період її дитинства, отрочтва, дорослішання, соціалізації. Зображення жінок та чоловіків відповідно до гендерних ідентичностей і сексуальних переваг у масовій культурі є ключовою темою постсучасних гендерних досліджень (К. Уест, Д. Цеммерман та ін.). Загалом феміністська наукова критика репрезентації жінок націлена на такі аспекти їх типових зображень: жінки зображуються як сексуальні об'єкти чоловіків; жінки розглядаються як такі, що належать переважно до приватної сфери; жінки – це слабка (друга) стать; жінки зображуються як нормативно гетеросексуальні агенти. [3, с. 120]